

Ljubica je izprva počela reči, kakor jih je bila vajena, dokler se ni umirila ob mladem, zelo resnem praporščaku. Zajela jo je tako silna in posebna ljubezen, da za nikogar ni imela več oči; le zanj je še trepetala, kadar je odhajal v nekoliko oddaljene, a srdito naskakovane postojanke. Vsi so dejali, da daleč ob fronti ni tako vzvišene in čiste ljubezni, kakor je bilo prijateljstvo te dvojice.

Vsakega je zato bolešno pretresla žalost, ko so nekega jutra dobili kratko poročilo o smrti priljubljenega mladeniča. Sočutno so občutili veliko bol obupane Ljubice, ki se kar ni mogla potolažiti.

Šele v molitvi je našla svoj mir. Molila je neki skoraj neprenehoma. Če je imela le količkaj časa, se je spustila na kolena, a sredi najiskrenejše molitve je naglas zaihtela in zbežala v kak skriven kot.

Kmalu nato jo je poveljstvo odpustilo kot ne več porabljivo.

Kam je namerila svojo pot, naši izvestitelji niso mogli povedati.

„Če le ni zašla spet v kako pretirano skrajnost —?“ je dejal Bogunovič, ki so mu bile zadnje vesti o njej že zelo všeč.

Čez dolgo časa šele smo dognali, da je Martinek na vse pretege in ves čas pozvedoval, kje bi jo bila usoda pridržala.

Kam si, o Ljubica, v svoji pregoreči čustvenosti, da nismo več našli sledi za teboj?

MIRAN JARC:

DOGODEK V NOČI.

V temotni, ozki ulici se je v zvezdno noč
odbił od sten krik strašan: Na pomoč, na pomoč!

Tlak je ječal od divjih, zmedenih korakov rezko, težko...
Obupni klici — ko da so se vase razbile —
se zasekali so v temó — —

— — — — —

Nad strehami se je bočilo nočno nebo:
tam zvezde le psalme ljubezni pojo.

